

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: S. A., narozen „X“, státní příslušnost Pobřeží slonoviny,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, sídlem Balková 1, 331 65
Tis u Blatna,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2019, č. j. KRPU-50906-23/ČJ-2019-040022-ZZ-DB,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 14. 3. 2019, č. j. KRPU-50906-23/ČJ-2019-040022-ZZ-DB, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) a podle § 129 odst. 6 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 13. 3. 2019 v 12:15 hodin.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že žalovaná nesprávně a nedostatečně posoudila existenci vážného nebezpečí žalobcova útěku, přičemž se účelově zaměřila na prvky skutkových zjištění svědčící v neprospěch žalobce a zcela pominula zjištění zpochybňující existenci vážného nebezpečí útěku. Žalobce nepopíral, že naplnil některé z důvodů uvedených v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, nicméně tato skutečnost podle něj nemůže sama o sobě znamenat, že žalovaná není povinna dostatečně individualizovaně posoudit existenci vážného nebezpečí útěku právě u žalobce. Připomněl, že podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III je vyžadováno posouzení každého jednotlivého případu, a proto podle žalobce není možné se spokojit s technickým podřazením některého ze skutkových zjištění pod některou skutkovou podstatu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a požadované individualizované posouzení musí být přezkoumatelné, tedy musí dostatečně vypořádat klíčové okolnosti konkrétního případu. Žalobce konstatoval, že této povinnosti žalovaná nedostála, neboť v jejím posouzení citelně absentují nabízející se úvahy, jimiž by se žalovaná vypořádala s okolnostmi, které žalobcův případ individualizují a odlišují od standardního zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech schengenského systému.
3. Podle žalobce žalovaná nezohlednila to, že se v schengenském prostoru pohyboval s přesvědčením o legálnosti takového pohybu, a to na základě italského rozhodnutí o povolení pobytu. Činil tak za účelem svého podnikání, přičemž jeho úmyslem nebylo zneužívat evropský azylový systém nebo se skrývat před příslušnými orgány. Podotkl, že jeho problémy vycházely pouze z toho, že v Německu ztratil své dokumenty prokazující, že mu v Itálii byla udělena mezinárodní ochrana. Zdůraznil, že v žádném případě nemůže být označen za azylového turistu nebo obecně nespolehlivou osobu, u které je možno se obávat, že se bude vyhýbat své povinnosti vrátit se do Itálie, resp. vyřídít si potřebné doklady. Žalobce se sice zachoval nedbale, pokud se ihned po ztrátě svých dokladů nepokusil situaci řešit potřebným způsobem a neopatřil si doklady, kterými je povinen se prokazovat, nicméně takové porušení právního řádu podle něj nemůže vést k natolik závažnému zásahu do jeho práva na osobní svobodu, jakým je zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce nelze z jeho jednání vyvozovat (a ani to nenaznačil), že by se snad hodlal jakkoli skrývat, sabotovat spolupráci s žalovanou či svévolně opustit Českou republiku a vycestovat nelegálně na území jiných členských států schengenského systému, naopak podle něj bylo zřejmé, že svou situaci hodlal řešit a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pokračovat ve svém legálním pobytu v Itálii, resp. po vyřízení příslušných dokladů ve volném pohybu na území dalších evropských států. Žalobce poznamenal, že úkolem žalované nebylo pouze formálně vyhledat něco podřaditelného pod § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, nýbrž komplexně posoudit všechny důležité okolnosti jeho pobytové historie, současného jednání, přesvědčení o legálnosti pobytu a rovněž spolupráce se správními orgány. Této povinnosti žalovaná nedostála, a proto podle žalobce zatížila napadené rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností, pro které nemůže obstát.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že žalobce podle jím poskytnutých informací ztratil cestovní doklad v Německu v Berlíně ve vlaku, ovšem namísto řešení této situace (vyřízení náhradního dokladu nebo alespoň nahlášení ztráty) cestoval neoprávněně dále do České republiky, kde pobýval asi tři týdny. Zdůraznila, že žalobce svůj neoprávněný pobyt neřešil ani v České republice, a proto na základě jím uvedených údajů, jeho neochoty řešit včas a s náležitou pečlivostí ztrátu dokladu a svou pobytovou situaci, žalobcova záměru vycestovat do Německa a následně do Polska, to vše s pozitivním záznamem v systému EURODAC, žalobce naplnil existenci vážného nebezpečí útěku, neboť nebyl ochoten setrvat na území České republiky do výsledku dublinského řízení, ale chtěl Českou republiku nelegálně opustit a vstoupit nelegálně do Německa a Polska. Teprve dne 20. 3. 2019 žalovaná obdržela informaci, že žalobci dne 29. 1. 2015 skončilo povolení k pobytu, a dne 5. 4. 2019 obdržela informaci, že na žalobce nelze aplikovat nařízení Dublin III, neboť mu v Itálii byla udělena mezinárodní ochrana. Na základě tohoto zjištění byl žalobce bez prodlení propuštěn ze zajištění. Žalovaná uzavřela, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy, své rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě je odůvodnila.

Správní spis

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 13. 3. 2019 v 12:10 hodin kontrolován policejní hlídkou v mezinárodním vlakovém spoji EC 174, při kontrole nepředložil žádný cestovní doklad, který by jej opravňoval k pobytu na území České republiky, pouze povolení k pobytu na území Itálie. Hlídce sdělil, že svůj cestovní pas má na blíže nespecifikované adrese v Německu, odkud dne 17. 2. 2019 přicestoval do České republiky, což doložil jízdním dokladem. Vzhledem k těmto zjištěním byl žalobce téhož dne v 12:15 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Následně byla provedena lustrace v evidenci EURODAC s pozitivním výsledkem v Itálii.
6. Dne 14. 3. 2019 od 9:30 hodin byl se žalobcem za přítomnosti tlumočnice do anglického jazyka sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl své osobní údaje včetně dvou adres v Itálii a popsal, že v říjnu 2003 nebo 2004 přicestoval do Itálie z Pobřeží Slonoviny, kde po něm chtěli, aby přešel na muslimskou víru, a jeho rodiče a sestry byli kvůli víře zavražděni. Přicestoval s manželkou, nelegálně, požádali o azyl, byli umístěni do uprchlického tábora a následně dostali pobyt v Itálii na 3, 4 nebo 5 let, dodal, že nyní mají v Itálii trvalý pobyt. K okolnostem předcházejícím jeho zadržení žalobce uvedl, že asi před jedním nebo dvěma měsíci odjel z Itálie přes Německo do České republiky pro pneumatiky na autovrakoviště v Brně. Vysvětlil, že v Německu má ve městě Weddle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kontejner na nakoupené věci, který hodlá i s pneumatikami poslat do Burkiny Faso. Do České republiky přijel asi před třemi týdny, v Brně pobýval v hotelu, koupil 600 kusů pneumatik za 12 000 Kč, ale majitel autovrakoviště mu údajně vystavil doklad jen na jeden kus, aby neplatil vysoké daně. Neúspěšně se snažil zajistit dopravu pneumatik do svého kontejneru, pneumatiky jsou stále na tom autovrakovišti. Do České republiky žalobce přicestoval s částkou 75 000 Kč, v Bratislavě koupil Ford Transit a Hyundai H1, obě vozidla nechal dopravit do města Weddle. Dne 13. 3. 2019 v 19:00 hodin se měl setkat s dopravcem, který ta vozidla přepravoval. Do Německa se však žalobce nedostal, proto tomuto dopravci ani nevolal. Následně podotkl, že mu nevolal, protože svůj tablet zapomněl ve vlaku někde v Berlíně. Dne 13. 3. 2019 jel žalobce z Brna do Berlína, kde chtěl předsednout na vlak do Polska, neboť jeho tablet byl nalezen ve vlaku v Polsku. Cestou však byl kontrolován a zadržen. Doplnil, že jeho cestovní pas i s tabletem jsou v Polsku, protože je zapomněl ve vlaku, který jel z Německa do Polska, proto měl žalobce namířeno do Polska do Katowic, odkud se chtěl vrátit do České republiky a poté do Německa ke svému kontejneru. Žalobce si byl vědom toho, že k cestování do Evropské unie potřebuje cestovní pas; má italský cestovní pas pro azylanty, který ovšem zapomněl ve vlaku. Uvedl, že v České republice nikoho nemá, v Itálii žije jeho manželka. Jediným jeho majetkem v České republice je 600 pneumatik na autovrakovišti v Brně, u sebe má hotovost 80 Eur, nemá tu žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby. V návratu do Itálie žalobci nic nebrání, chce se tam vrátit, protože tam má trvalý pobyt a žije tam jeho manželka, cítí se tam doma. V České republice se pro nedostatek peněz a s ohledem na zájem vrátit se do Itálie nikde ubytovávat nemůže, finanční prostředky na složení kauce nemá. Na otázku, kam by šel, kdyby byl ze zajištění propuštěn, žalobce odpověděl, že by šel do Polska, kde má někde na nádraží svůj cestovní pas a tablet, tyto věci by si vyzvedl a vrátil by se zpět do Itálie. Na závěr uvedl, že jej celá věc velmi mrzí, do této situace se dostal, protože ztratil svůj cestovní pas a tablet, v České republice chtěl koupit pneumatiky, odvézt je do Německa a poslat do Afriky.

7. Přípisem ze dne 14. 3. 2019 žalovaná požádala Národní centrálu SIRENE o prověření pobytu žalobce v Itálii, případně zda mu tam byl přiznán azyl, a to s ohledem na skutečnost, že žalobce je držitelem italského dokladu Carta d'identita č. „X“ a prochází evidencí EURODAC.
8. Žalovaná si dále opatřila informaci Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 12. 2018 – Itálie – Azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu. Následně dne 14. 3. 2019 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci téhož dne.
9. Ve správním spisu je dále založeno sdělení Policejního prezidia České republiky, Odboru mezinárodní policejní spolupráce, ze dne 20. 3. 2019, podle kterého žalobcovo povolení k pobytu č. „X“ skončilo dne 29. 1. 2015, žalobce není hledán italskými úřady. Dne 5. 4. 2019 obdržela žalovaná oznámení Ministerstva vnitra, oddělení Dublinského střediska, z téhož dne, podle kterého byla žalobci v Itálii udělena mezinárodní ochrana, proto u něj nelze aplikovat nařízení Dublin III a dublinské řízení bylo ukončeno. Žalovaná téhož dne žalobce propustila ze zajištění a vydala mu výjezdní příkaz na deset dnů.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení toho, zda u něj existovalo vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Splnění ostatních podmínek zajištění žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
14. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“
15. Citované ustanovení v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie (srov. zejména jeho rozsudek ze dne 15. 3. 2017, sp. zn. C-528/15, *Al Chodor*) vymezuje objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince, přičemž stanovení těchto objektivních kritérií vnitrostátní právní úpravou je základním předpokladem pro možnost realizace zajištění cizince za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 10 Azs 122/2015-150, publ. pod č. 3602/2017 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud souhlasí s žalobcem v tom, že existenci vážného nebezpečí útěku je v každém jednotlivém případě nutno posuzovat individuálně na základě konkrétních okolností týkajících se dotčeného cizince. Soud však již nemůže žalobci přisvědčit v tom, jak toto individuální posouzení vnímá. Na rozdíl od žalobce je soud přesvědčen o tom, že posouzení každého jednotlivého případu, vyžadované nařízením Dublin III, spočívá právě v tom, že správní orgán (žalovaná) ověří a náležitě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdůvodní, zda skutkové okolnosti případu naplňují některé ze zákonem předepsaných objektivních kritérií vážného nebezpečí útěku.

16. Žalovaná na straně 7 napadeného rozhodnutí vysvětlila, že vážné nebezpečí útěku spatřuje u žalobce v tom, že se po území členských států Evropské unie pohybuje bez platného cestovního dokladu a víza a že ve své výpovědi uvedl, že chce cestovat do Německa. Na jiných místech napadeného rozhodnutí pak podrobně popsala tomu odpovídající skutková zjištění. Soud shledal, že žalovaná správně zjistila klíčové skutkové okolnosti tohoto konkrétního případu, tedy že žalobce nedisponoval platným cestovním dokladem a vízem a projevoval vůli takto vycestovat z České republiky přes Německo do Polska. Sám žalobce ostatně ani jednu z uvedených skutečností nerozporoval. Následně žalovaná tato svá zjištění rovněž naprosto správně porovnála s objektivními kritérii vážného nebezpečí útěku stanovenými v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a dospěla k odpovídajícímu závěru, že některá z těchto kritérií byla naplněna. Jedná se především o kritérium, že cizinec (žalobce) pobýval na území neoprávněně, a dále o kritérium, že z jeho jednání je zjevný jeho úmysl pokračovat v cestě do Německa, tj. nerespektovat rozhodnutí o přemístění. Soud zdůrazňuje, že pro závěr o existenci vážného nebezpečí útěku na straně žalobce plně postačuje naplnění byť jednoho ze stanovených objektivních kritérií, přičemž skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, nebyla předmětem sporu.
17. Vycházejí z těchto úvah soud shrnuje, že u žalobce bylo dáno vážné nebezpečí útěku přinejmenším proto, že nedisponoval platným (žádným) cestovním dokladem, což znamená, že ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pobýval na území České republiky neoprávněně (a to navíc vědomě). V této souvislosti soud podotýká, že není pravdou, že by se žalovaná zaměřila jen na prvky skutkových zjištění svědčící v neprospěch žalobce, neboť žalovaná podle názoru soudu objektivně hodnotila, zda byly naplněny zákonné předpoklady pro žalobcovo zajištění, což tento toliko subjektivně vnímá jako postup v jeho neprospěch. Soud má za to, že žalovaná plně v souladu s žalobcem citovaným čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III posoudila vážné nebezpečí jeho útěku individuálně a na základě konkrétních okolností daného případu, přičemž svá zjištění i závěry v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila.
18. Soud zásadně odmítá žalobcovu argumentaci, že se v schengenském prostoru pohyboval v přesvědčení o legálnosti takového pohybu, neboť žalobce při podání vysvětlení dne 14. 3. 2019 jednoznačně vypověděl, že si je vědom své povinnosti mít při cestování po Evropské unii u sebe svůj cestovní doklad, a proto od okamžiku, kde tento doklad ztratil, těžko mohl setrvávat v domněnku, že jeho počínání je legální. Žalobce se navíc svou argumentací snaží zlehčit své protiprávní jednání, kdy ztrátu cestovní dokladu sám dobrovolně nenahlásil ani německým, ani posléze českým úřadům a lehkovážně spoléhal na to, že jej nikdo nebude kontrolovat. Tím žalobce výhradně sám zapříčinil naplnění podmínek pro své následné zajištění.
19. Stejně tak soud nemůže akceptovat žalobcovo tvrzení, že z jeho jednání nelze vyvozovat, že hodlal sabotovat spolupráci s žalovanou nebo svévolně opustit Českou republiku a nelegálně vycestovat na území jiných členských států schengenského systému, neboť právě tento úmysl žalobce opakovaně deklaroval. Při podání vysvětlení totiž jednoznačně hovořil o svém záměru vycestovat přes Německo do Polska pro svůj cestovní pas a tablet, což neznamená nic jiného, než svévolně opustit Českou republiku a nelegálně vycestovat do jiných států Evropské unie, a tím pochopitelně též nespolupracovat s českou policií. Být

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

je žalobce subjektivně přesvědčen o opaku, jeho tvrzení při podání vysvětlení dne 14. 3. 2019 nijak nevyvracejí možnou obavu, že se bude vyhýbat své povinnosti vrátit se do Itálie, resp. vyřídit si potřebné doklady, neboť žalobce před splněním této povinnosti upřednostňoval své obchodní zájmy a před návratem do Itálie hodlal ještě zajistit přepravu nakoupených pneumatik do Německa, jejich naložení do kontejneru ve městě Weddle, kam se rovněž hodlal vypravit, a jejich následné odeslání do Afriky. Ani tuto žalobní argumentaci proto soud nepovažuje za případnou.

20. K námitce žalobce, že nemůže být označen za azylového turistu a že jeho úmyslem v žádném případě nebylo zneužívat evropský azylový systém nebo se skrývat před příslušnými úřady, soud podotýká, že nic takového žalovaná ani netvrdila a není ani namístě jí něco takového podsouvat. Žalovaná založila své rozhodnutí na objektivně zjištěných skutečnostech, které řádně subsumovala pod příslušné ustanovení zákona (§ 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců), jehož podmínky byly nepochybně naplněny.
21. Žalobce by si dále měl uvědomit, že žalovaná o zajištění rozhoduje ve velmi krátkých lhůtách, během nichž zpravidla nemá dostatek času k tomu, aby stihla řádně prověřit veškerá uplatněná tvrzení. V okamžiku vydání napadeného rozhodnutí žalovaná bezpečně věděla pouze to, že žalobce nedisponoval platným (žádným) cestovním dokladem a že procházel lustrací v evidenci EURODAC se shodou v Itálii. Ostatní skutečnosti vycházely toliko z tvrzení žalobce jakožto osoby, která byla zadržena bez cestovního dokladu a jejíž věrohodnost nebylo jak ověřit. Soud dále připomíná, že žalobce ve své výpovědi opakovaně projevil zájem pokračovat v cestě do Německa a do Polska, aby si tam vyzvedl svůj cestovní doklad, tudíž zcela zřetelně dával najevo, že hodlá vědomě pokračovat v nelegálním pohybu na území států Evropské unie, a zároveň natolik lpěl na dokončení svých obchodních aktivit, že nebylo možno vyloučit, že je upřednostní i před získáním cestovního dokladu. Za dané situace považuje soud za naprosto adekvátní, že jej žalovaná při splnění zákonných podmínek zajistila, neboť žalovaná přirozeně nemůže dopustit, aby se na území České republiky (a dokonce i dalších států Evropské unie) nelegálně pohybovaly osoby, u nichž ani nebylo možné řádně ověřit jejich totožnost.
22. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že žalovaná v napadeném rozhodnutí opomněla uvést nějaké relevantní úvahy, resp. že by byla povinna posuzovat žalobcovu pobytovou historii, jeho současné jednání, přesvědčení o legálnosti pobytu a spolupráci s českými správními orgány. Soud opakuje, že žalobcovo údajné přesvědčení o legálnosti jeho pobytu nemá oporu ve správním spisu, když žalobce sám přiznal, že si byl vědom nezbytnosti cestovního dokladu k cestování po Evropské unii. K otázce spolupráce se správními orgány soud připomíná žalobcův záměr opustit Českou republiku (bez potřebných dokladů), což spolupráci příliš nenasvědčuje. K žalobcově pobytové historii nutno poznamenat, že její relevantní a prokázanou částí, spočívající v nelegálním vstupu na území České republiky, nelegálním pobytu zde a snaze o nelegální vycestování, což současně zahrnuje i žalobcovo současné jednání, se žalovaná řádně zabývala, přičemž žalobcova předchozí pobytová historie nebyla pro dané řízení podstatná a navíc vyplývala především z jeho nijak neověřitelných tvrzení.
23. Konečně soud nepřehlédl, že jediný doklad totožnosti, který žalobce byl schopen předložit, tj. italská Carta d'identità č. „X“ se vztahovala k povolení k pobytu, které skončilo dne 29. 1. 2015, tudíž nebyla platná. Tato skutečnost, kterou žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí ještě nevěděla, jasně dokresluje, že obezřetnost ve vztahu k žalobci byla namístě.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
26. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 41 A 8/2019-18, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 30. dubna 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)